

forberede et Lovforslag, hvorved den gifte Kvindes Formuesraadighed udvides?"

Justitsministeren (Melleman): Det kan ikke være nogen videnskabelig dannet Jurist ubekendt, at det Spørgsmaal, som den ærede Forespørger berørte, nu spiller og har spillet en stor Rolle i Verden, og navnlig er det sikkert, at det særlig har trængt sig frem i de Lande, hvor Formuesforholdene mellem Mand og Hustru ere ordnede paa en Maade, der omtrent ligner den, som finder Sted hos os. Derimod har Bevægelsen i den Retning, som den ærede Forespørger antyder, ikke labet sig saa meget mærke i de Lande, hvor Ordningen hviler paa andre Principer. Men som sagt, i de Lande, hvor Ordningen ligner vor, har der i de senere Aar viist sig en temmelig stærk Bevægelse paa dette Gebet, og det forholder sig ganske rigtig, som den ærede Forespørger udtalte, at man hertilands er bleven paa en mærkelig Maade uberrørt af disse Spørgsmaal, idet de kun have tilbragt sig en ringe Interesse og Opmærksomhed indtil denne Dag. De Lande, hvor den Kredts af Spørgsmaal, som her berøres, i Aar har rørt sig i den senere Tid, ere som bemærket de Lande, hvor Formuesforholdet mellem Hgtefæller er ordnet omtrent ligesom her. Det kan vistnok siges, at den Bevægelse, der i saa Henseende har viist sig i de skandinaviske Lande, for en stor Del er bleven vakt ved den engelske Lov af 1870, som den ærede Forespørger omtalte. Formuesforholdene mellem Mand og Hustru ere nemlig i England ordnede paa en Maade, der, skjøndt den i Principet er noget forskjellig fra den, der hersker hos os, dog i de praktiske Resultater omtrent fører til det Samme. Principet er meget forskjelligt; thi medens hos os Principet er det, at der ved Hgtefællens indtræder fuldstændig Formuesfællesskab mellem Hgtefællerne, er i England Principet det, at Manden ved Hgtefællens Jempelthen erhverver Konens Formue. Men naar man ser hen til Maaden, hvorpaa det hele Forhold praktisk stiller sig, i det Mindste saa længe Hgtefællens bestaar, ligne begge Systemer hinanden deri, at Manden vaader over hele Formuen, og at Konen i den Henseende ikke er i Stand til at udøve nogen Indflydelse. Naar jeg derfor, hvad der er en Selvsjølge, affær fra saadanne Tilfælde, hvor der er affluttet Hgtepagt, hvilket i England er og altid har været tilladt ligesom her, saa staaer Forholdet ganske vist for den udvortes Betragtning og i Henseende til det praktiske Resultat ens paa begge Steder. Den Bevægelse, som i England understøttedes af mange talentfulde Mænd og blandt dem ogsaa af Folk, som i politisk Henseende havde gjort Opfigt, for Exempel, for blot at nævne eet Navn, Stuart Mill, denne Bevægelse, som i England i flere Aar har hjempet sig frem, har tilsidt faaet et praktisk Udbytte i den Lov af 1870, som den ærede Forespørger omtalte. Denne Lov gjorde strax en

vis Opfigt i vore Nabolande, og der er vist ingen Tvivl om, at det navnlig i Norge var den nævnte engelske Lov, som vakte Opmærksomhed for Spørgsmaalet og bevirkede, at det norske Storting i 1871 indgik til Regjeringen med en Anmodning om at lade dette Spørgsmaal tage under Overveelse. Samtidig med at Bevægelsen gjorde sig gjældende i Norge, gjorde den sig ogsaa gjældende i Sverig; men der har det stillet sig saaledes, at man i denne Sag er kommen hurtigere afsted, idet der her fornylig, nemlig under 11te December 1874, er udkommet en Lov, hvorved der gjøres væsentlige Skridt til de nævnte Ideers Udførelse. Man kan være mer eller mindre tilfreds med denne Lov, man kan mene, at den er gaaet mer eller mindre vidt, og at den er mer eller mindre fuldkommen i teknisk Henseende, men saa meget er i alt Fald givet, at der derved er gjort et Skridt henimod det Maal, som den ærede Forespørger antyder. I Norge er Sagen derimod endnu ikke kommen videre end — som allerede bemærket — derhen, at der er forelagt det nu forsamlede Storting et Lovforslag, som gaar ud paa at indføre forskjellige Forandringer i Ordningen af Formuesforholdet mellem Hgtefæller. Naar jeg nu skal angive mit Syn paa denne Sag og min almindelige Anskuelse om den, maa jeg naturligvis gjøre det med et vist Forbehold, fordi der i en saa indviklet Materie som denne let, naar man kommer til at udvise de enkelte Sætninger, kan rejse sig forskjellige Tvivl og Vanskeligheder, som det ikke altid er let forud at have sin Opmærksomhed tilstrækkelig henvendt paa, selv om man ikke er saa lidet vant til at juble med den Slags Sager.

Jeg skal da først bemærke dette, at jeg ikke tror, at det vil være heldigt og maaske ikke engang muligt lige overfor den almindelige Stemning at faae iwerkfat en principiel Forandring i det System, som for Dieblisset finder Sted hos os. Jeg tænker mig, at den kommende Lovgivning i heromtalte Retning vanskelig vil bestemme sig til at forlade det, der nu er Grundlaget hos os, nemlig at der i Reglen hersker Formuesfællesskab mellem Hgtefællerne, og jeg skal endvidere tilføje, at jeg heller ikke tror, at man, naar der er Formuesfællesskab mellem Hgtefællerne, let kan komme til noget andet Resultat end det, at Manden skal være den, der disponerer over Boet. Jeg siger ikke, at dette er den eneste, rimelige, fornuftmæssige eller den eneste med Hgtefællens Bø stemmende Ordning af Formuesforholdet mellem Hgtefællerne; det siger jeg ikke; der er maaske Mange, som foreskille sig, at det er saa, fordi de ere vant til at se Sagen i dette Lys, men jeg tror ikke, at det er berettiget; thi, naar man kaster Blikket rundt omkring sig i Verden, finder man de mest brogede Forhold med Hensyn til den juridiske Ordning af Hgtefællernes Formuesforhold, uden at det i mindste Maade kan paastaas,